

Arrest

nr. 195 993 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANSTAPEL
Ijzerenmolenstraat 142-32
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 20 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANSTAPEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4,5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 19/12/2016 werd ingediend door;

*Naam: K(...)
Voornaam: M(...)
Nationaliteit Congo {Dem. Rep.)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister (...)*

*Naam: L(...) E(...)
Voornaam: R(...)
Nationaliteit: Congo (Dem, Rep.)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Naam: K(...)
Voornamen: N(...) B(...)
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Allen verblijvende te (...)
om de volgende reden geweigerd:*

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van» het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen dienden een aanvraag gezinshereniging in in functie van de genaamde E(...) M(...) G(...) (moeder en grootmoeder) van Belgische nationaliteit met rijksregisternummer (...) In toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover betreft:

De familieleden vermeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden op zich bij hem voegen.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15. 12.1980 stelt het volgende:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen taste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene (de dochter), de genaamde K(...) M(...), is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er werden reeds verschillende malen een aanvraag gezinshereniging opgemaakt in functie van dezelfde referentiepersoon nl op 7/05/2014 en 21/03/2016, maar deze werden telkens geweigerd op 31/10/2014 en 19/09/20-16. Bij deze laatste was er niet voldoende aangetoond dat de dochter ten laste was van de referentiepersoon,

Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

** Attest geldoverdrachten dd. 08/02/2017 via GB T(...) I(...) in de periode van 2013 tot 2014 dd 8/02/2017 van de Belgische referentiepersoon aan betrokkene in Congo +Verklaring op eer dd 23/01/2017, dewelke niet kan worden aanvaard gezien bij een verklaring op eer het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgestoten en niet kan worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid.*

* *Proces Verbaal van staat van behoeftigheid N° 01/Duas.sona/B2/sassona/CKV/008/2017 dd 24/04/2017 van de Congolese autoriteiten waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen sociale bijdrage heeft ontvangen wanneer ze nog in Congo verbleef*

• *Loonfiches van tewerkstelling bij het OCMW van S(...) tussen juli 2016 en februari 2017 van de referentiepersoon **

• *OCMW attest dat betrokkene geen financiële steun heeft ontvangen. Van de Belgische referentiepersoon wordt geen attest voorgelegd.*

Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn en werd er onvoldoende aangetoond dat zij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de Belgische referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon.

In die zin kunnen de geldoverschrijvingen vanuit België naar Congo niet worden aanvaard. Het occasioneel ontvangen van sommen bewijst niet dat betrokkene van deze financiële ondersteuning daadwerkelijk afhankelijk was. Dergelijke kleine bedragen ontvangen is immers nog iets geheel anders dan in die mate onvermogen te zijn dat men afhankelijk is van financiële steun van de referentiepersoon.

Ook het proces-verbaal van de Congolese autoriteiten kan niet worden aanvaard gezien het enkel aangeeft dat betrokkene gedurende haar verblijf in Congo geen sociale bijstand heeft genoten als tijdelijk behoeftige. Het bewijst echter niet dat ze 'ten laste' zou zijn geweest van de referentiepersoon. Het 'ten laste' zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat bij nazicht in de Dolsis-databank betrokkene was tewerkgesteld bij het OCMW van Sint-Pieters-Leeuw van 07/04/2015 tot 06/04/2016, van 02/06/2016 tot 07/08/2016, van 05/09/2016 tot 25/12/2016 en van 01/02/2017 tot heden. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat zij financieel ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Om die redenen voldoet betrokkene niet aan één van de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15,12.1980: legaal verblijf in België is verstreken, Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van de betrokkenen is hier geen sprake. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen.

Wat betreft het belang van de kinderen, de minderjarige kinderen zijn mee opgenomen in de weigeringsbeslissing en worden dus helemaal niet gescheiden van betrokkene. In die zin wordt het gezinsleven van moeder en kinderen alvast gerespecteerd en worden de belangen van de minderjarigen niet geschonden."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Eerste en enig middel

Eerste onderdeel. Wat het vermeende niet financieel ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon wegens het zelf beschikken over een inkomen in België betreft

Genomen uit de schending van;

- Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel

- HvJ 9 januari 2007. Jia. C-105 iuncto Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009

De bestreden beslissing bepaalt:

"Ten slotte dient te worden opgemerkt dat bij nazicht in de Dolsis-databank betrokkene was tewerkgesteld bij het OCMW van Sint-Pieters-Leeuw van 07/04/2015 tot 06/04/2016, van 02/06/2016 tot 07/08/2016, van 05/09/2016 tot 25/12/2016 en van 01/02/2017 tot heden. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat zij financieel ten laste is van de Belgische referentiepersoon."

1. Voor het eerst haalt de Verwerende partij de tewerkstelling van verzoekster in het OCMW van Sint-Pieters-Leeuw als argument aan om haar en haar kinderen het verblijfsrecht in België te weigeren. Los van het feit dat die redenering inhoudelijk ongegrond is, waar verder dieper op wordt ingegaan, is het tevens fundamenteel in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel (= het niet beschamen van toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen) en het vertrouwensbeginsel (i.e. = gewekte verwachtingen honoreren op gevaar het vertrouwen van de burger in het bestuur te besmeuren), dat de Verwerende partij deze redenering pas opwerpt ter gelegenheid van de derde aanvraag van verzoekster ter bekoming van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Dit terwijl verzoekster reeds bij het OCMW van Sint-Pieters-Leeuw als kuisvrouw in dienst was als houder van een oranje kaart op het ogenblik van de tweede indiening van haar aanvraag d.d. 21.03.2016. Verzoekster was er op gerechtigd te kunnen vertrouwen dat haar tewerkstelling geen invloed kon hebben op een recht voor haar en haar kinderen om in België te blijven.

Anders dan verwerende partij beweert heeft het vertrouwensbeginsel in casu wel degelijk een contra legem-werking.

Maar voor daarop in te gaan beklemtoont verzoekster in bovengeschiedte orde dat het vertrouwensbeginsel in deze niet eens contra legem kan worden toegepast. Zoals verder zal worden beargumenteerd dient de Vreemdelingenwet te worden begrepen in die zin dat de gezinshereniger tijdens zijn verblijf in België niet langer ten laste moet zijn van de referentiepersoon om zijn verblijfsaanvraag ingewilligd te zien.

Inzake de contra legem-werking van het vertrouwensbeginsel houdt verwerende partij geen enkele rekening met het arrest van het Hof van Cassatie d.d. 1 maart 2010 (Cass. 1 maart 2010, nr. C09.0390N). Hoewel het Hof in dit arrest zeer duidelijk aanhaalt dat het rechtszekerheidsbeginsel, behorend tot de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, niet tegen de wet kan indruisen, wijst zij toch op het belang een kleine nuance aan te brengen. Het Hof stelt immers dat er geen absolute voorrang is van het legaliteitsbeginsel ten aanzien van het rechtszekerheidsbeginsel:

"Wanneer het bestuur de onwettigheid opwerpt van een besluit waarop de rechtszoekende steunt tot staving van de door hem ingeroepen rechtszekerheid, moet de rechter nagaan in welke mate dit besluit redelijke verwachtingen heeft gecreëerd. De wettigheid van het betrokken besluit moet hij hierbij in zijn beoordeling betrekken."

VANDENBRUWAENE stelt dat dit Cassatie-arrest duidelijk kiest voor de mogelijkheid van een contra legem-toepassing van het vertrouwensbeginsel. Hij legt tevens de nadruk op de belangenafweging die daarbij dient te geschieden met aandacht voor het verschil in algemene rechtsbeginselen met grondwettelijke waarde of wettelijke waarde. Met het arrest van 1 maart 2010 is de Cassatierechtspraak verschoven: waar vroeger slechts een aanvullende rol was weggelegd voor algemene rechtsbeginselen, zou met het arrest van 1 maart 2010 de nadruk worden gelegd op de afweging tussen het legaliteitsbeginsel, vervat in art. 159 GW, en het rechtszekerheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur dat bij deze grondwettelijke waarde heeft verkregen. Wat het resultaat van dergelijke afweging tussen een algemeen rechtsbeginsel en het vertrouwensbeginsel hoort te zijn, zal van geval tot geval door de rechter worden beoordeeld (W. Vandenbruwaene, "Beginselen van behoorlijk bestuur: eindelijk grondwettelijke waarde?", noot bij Cass. 1 maart 2010, AW2010-11,1095).

In casu is de afweging niet moeilijk te maken, Zelfs indien de Raad zou oordelen dat er een wet wordt overtreden indien geen rekening zou worden gehouden met verzoeksters tewerkstelling als kuisvrouw bij het OCMW van Sint-Pieters-Leeuw, quod non, dan primeert in voorliggende zaak vanzelfsprekend het vertrouwensbeginsel. Het algemeen belang dat door het legaliteitsbeginsel wordt bewaakt kan hier niet tegen op. Immers: voor verzoekster is een beslissing om het grondgebied te verlaten persoonlijk drama (het verliezen van werk en familiebanden), ook al zou dit conform de wet zijn en dus het algemeen belang. Maar welke baat heeft de Belgische samenleving daarbij? Verwerende partij verliest daarbij overigens uit het oog dat ook de Belgische samenleving goed geïntegreerde leden zou kwijtspelen, en dat alles in naam van het legaliteitsbeginsel?

2. Bovendien is de redenering dat een tewerkstelling in België ertoe zou leiden dat verzoekster en haar kinderen het verblijfsrecht dienen te verliezen en bevel dienen te krijgen het grondgebied te verlaten op zich al ongeldig.

Mens is als familielid van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner namelijk ten laste indien men kan aantonen dat men afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men

komt vervoegen in het land van oorsprong. Het omgekeerde voorhouden is juridisch betwistbaar. Volgens rechtspraak van het Europees Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-105) en dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009, pg 5).

Volgens verwerende partij zijn bovenstaande alinea's geen duidelijke omschrijving van de rechtsregel die geschonden wordt en zouden daarom onontvankelijk zijn. Het blijkt nochtans duidelijk uit verzoekschrift welke rechtsregel geschonden wordt: Europese rechtspraak die oordeelde dat de noodzaak van materiële steun bij gezinshereniging in het land van herkomst moet bestaan en niet na de aanvraag in de lidstaat waar de Unieburger verblijft. Hetgeen ook zijn grondslag vindt in een mededeling van de Europese Commissie d.d. 2 juli 2009, met duidelijke verwijzing naar de relevante bladzijde.

De Mededeling van de Europese Commissie stelt meer bepaald op de vijfde pagina:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand\ materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU- burger (dw.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft),"

Verzoekster vermeldde in het verzoekschrift bovenstaand citaat niet, maar wel de boodschap.

Het citaat zelf voegt er niets aan toe. De geschonden rechtsregel blijkt dus duidelijk uit het verzoekschrift.

De nu geciteerde Mededeling van de Europese Commissie bevat op diezelfde vijfde pagina ook een verwijzing naar het Jia-arrest van het Hof van Justitie. Verzoekster had inderdaad misschien iets preciezer kunnen zijn en kunnen verwijzen naar de specifieke paragraaf van het arrest, namelijk paragraaf 37:

"Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moeten de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan."

Na lezing van het betreffende citaat blijkt wederom dat de geschonden rechtsregel reeds voldoende bleek uit de verwijzing naar het arrest in het verzoekschrift.

Verzoekster houdt voor dat een strengere beoordeling van de tenlastevereisten louter en alleen omwille van het feit dat de referentiepersoon de Belgische nationaliteit bezit, een ongerechtvaardigde discriminatie uitmaakt ten aanzien van Unieburgers met de niet-Belgische nationaliteit.

Verwerende partij maakt verder ook volgende onjuiste redenering:

"Indien de tenlastename enkel zou beoordeeld mogen worden voorafgaand aan de aanvraag was het onnodig geweest een wettelijke termijn te voorzien binnen dewelke de vreemdeling nog bijkomende stukken kan voorleggen, nu hij in voorkomend geval Immers alle stukken zou kunnen voorleggen bij de aanvraag.

Indien tot het tegenovergestelde zou worden besloten, zou dit inhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris met een aantal gegevens uit het administratief dossier geen rekening zou mogen/kunnen houden bij het nemen van de beslissing. Dit kan uiteraard niet."

Waarom zou er geen extra termijn kunnen worden voorzien zodat bijkomende stukken van voor de aanvraag kunnen worden voorgelegd inzake de tenlastename? Waarom zou dat geen zin hebben? Dat alle stukken in voorkomend geval bij de aanvraag zouden kunnen voorgelegd worden, is geen argument tegen een termijn die de verblijfsaanvrager in staat stelt om het dossier verder te vervolledigen. Perfect kan dan worden rekening gehouden met het administratief dossier, aangevuld met gegevens bezorgd door de verblijfsaanvrager binnen de wettelijke termijn na aanvraag.

Verzoekster merkt tenslotte op dat verwerende partij een opmerkelijke stijl hanteert in haar kritiek op het eerste onderdeel:

"Uit lezing van het eerste onderdeel van verzoekende partij blijkt dat het betoog van verzoekende partij volledig gesteund is op de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekende partij bij het OCMW van Sint-Pieters-Leeuw tewerkgesteld was van 07.04.2015 tot 06.04.2016, van 02.06.2016 tot 07.08.2016, van 05.09.2016 tot 25.12.2016 en van 01.02.2017 tot heden.

Evenwel, verzoekende partij blijkt slechts een partiële lezing van de bestreden beslissing te maken en gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing daarnaast tevens gesteund is op de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon."

Na zelfs een oppervlakkige lezing van eerste onderdeel blijkt deze bewering van verzoekster onwaar en tendentieus te zijn, zoals ook haar herhaling ervan bovenaan pg 8 van de nota met opmerkingen:

"Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat de door verzoekende partij aangehaalde verwijzing naar 'de mededeling van de Europese Commissie' niet relevant is nu de schending ervan sowieso niet

dienstig kan worden aangevoerd, aangezien een dergelijke mededeling geen juridische norm is waaraan de Raad een toetsing moet doorvoeren, en dit nog los van de vaststelling dat het betoog van verzoekende partij, zoals verweerder reeds aanvoerde, slechts gesteund is op een partiële lezing van de bestreden beslissing."

Los van de stijl is deze alinea inhoudelijk ook fout. De Mededeling van de Europese Commissie interpreteert Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden welke in België reeds werd omgezet. Het klopt dat de Richtlijn reeds correct werd omgezet naar Belgisch recht. Bijgevolg zorgt die Mededeling van de Europese Commissie voor een goed begrip van het Belgisch recht. De Raad dient daarmee dus wel degelijk rekening te houden om tot een juiste interpretatie te komen van art. 40bis, §2 Vreemdelingenwet.

Een laatste voorbeeld van de misleidende beweringen van verwerende partij gaat over de oranje kaart: "Volledigheidshalve, in zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat zij en haar kinderen hun verblijfsrecht verliezen, laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij niet over een verblijfsrecht in België beschikte.

Immers, de oranje kaart die aan haar werd afgewezen, is geen verblijfstitel, doch uitsluitend een document dat tijdelijk het verblijf van verzoekende partij dekte, dit in afwachting van de beslissing over de verblijfsaanvraag."

Soms ziet verwerende partij zaken die er wel staan niet, soms ziet ze zoals in casu zaken die er niet staan. Het enige wat verweerder zegt is dat zij er conform het vertrouwensbeginsel - dat overigens ook contra legem mag worden toegepast - volledig op mocht vertrouwen dat haar werk als kuisvrouw in het OCMW van Sint-Pieters als houdster van een oranje kaart geen invloed zou hebben op de geldigheid van haar verblijfsrecht (die ze wilde bekomen door het indienen van haar aanvraag tot gezinshereniging).

Dat het eerste onderdeel gegrond is.

Tweede onderdeel. Wat het vermeende niet financieel ten laste zijn in het land van oorsprong betreft

Genomen uit de schending van:

- Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het wettelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel;
- De motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1.2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- RvV nr. 174.800 van 19 september 2016

De bestreden beslissing bepaalt:

"Blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon.

In die zin kunnen de geldoverschrijvingen vanuit België naar Congo niet aanvaard worden. Dergelijke kleine bedragen ontvangen is immers nog iets geheel anders dan in die mate onvermogen te zijn dat men afhankelijk is van financiële steun van de referentiepersoon. Ook het proces-verbaal van de Congolese autoriteiten kan niet worden aanvaard gezien het enkel aangeeft dat betrokkene gedurende haar verblijf in Congo geen sociale bijstand heeft genoten als tijdelijk behoeftige. Het bewijst echter niet dat ze 'ten laste' zou zijn geweest van de referentiepersoon. Het 'ten laste' zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond."

3. Verwerende partij zondigt aan het zorgvuldigheidsbeginsel (= de overheid dient een beslissing te nemen op basis van een volledig en adequaat onderzoek naar redelijkheid en billijkheid, zie RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996) en het redelijkheidsbeginsel. Uit het zorgvuldigheidsbeginsel volgt dat geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651,18 september 1984, R.W., 1984- 85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988,43)

De zorgvuldigheidsplicht is in casu geschonden omdat de Verwerende partij zich niet eens de moeite heeft getroost om een onderzoek te doen naar de leefomstandigheden in verzoeksters land van oorsprong, de Democratische Republiek Congo. Een eenvoudige zoekopdracht op het internet zou immers al volstaan hebben opdat de verwerende partij daarvan kennis zou hebben gekregen. Zo bedraagt het minimumloon in Congo 1.680 Congolese Frank per dag. (Stuk 5 : Ordonnance n° 08/040 du 30 avril 2008 portant fixation du salaire minimum interprofessionnel garanti, des allocations familiales minima et de la contre-valeur du logement, Journal Officiel, Kinshasa, 10 mai 2008.) Dit komt omgerekend neer op een minimum dagloon van 0,94 euro. In de veronderstelling dat men 22 dagen werkt per maand bedraagt het Congolese minimum maandloon een luttel 20,68 euro. Tegenover dat

minimum maandloon van 20,68 euro staat dat verzoekster in Congo van januari 2013 tot april 2014 maandelijks bedragen variërend van 80 tot 200 euro kreeg toegestuurd. (Stuk 6: Attest geldoverdrachten d.d. 08/02/2017 via GB Trading International + Verklaring op eer d.d. 23/01/2017 van GB Trading International.)

Verzoekster mocht er redelijkerwijs van uitgaan dat zij voldoende bewijs had geleverd om als ten laste te worden beschouwd in het land van oorsprong gezien ze én Attesten van de overschrijvingen lastens haar moeder + een Verklaring op Eer én een proces-verbaal van staat van behoeftigheid bij haar aanvraag heeft gevoegd. (Stuk 7: Proces-verbaal van staat van behoeftigheid N° 01/Duas.sona/B2/sassona/CKV/008/2017, d.d. 24/04/2017.) Verwerende partij besloot hier twee dagen in plaats van haar voor voldongen feiten te stellen, welgeteld 2 dagen alvorens de wettelijk voorgeschreven termijn zou verstrijken.

Verwerende partij benadrukt dat "De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820)."

Welnu, verzoekster kan dit volmondig bijtreden en trekt uit deze vaste rechtspraak de terechte consequenties. Verzoekster vraagt dan ook aan de Raad om die marginale toetsing door te voeren waaruit blijkt dat de bestreden beslissing absoluut kennelijk onredelijk was.

Het is schokkend om vast te stellen hoe verwerende partij in haar nota met opmerkingen even licht over de zaken heengaat als bij haar onderzoek (of gebrek daaraan) naar aanleiding van de bestreden beslissing. Verwerende partij heeft de onzorgvuldigheid en onredelijkheid om zonder verdere motivering in de nota met opmerkingen te beweren dat:

"Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe gehouden zou zijn geweest om onderzoek te doen naar de leefomstandigheden van verzoekende partij in haar land van herkomst."

Dit getuigt van een totaal verkeerd begrip van de argumentatie van verzoekster. Verzoekster heeft immers niet gezegd dat de Staatssecretaris een onderzoek zou moeten doen naar de leefomstandigheden van verzoekster in haar land van herkomst. Verzoekster heeft wél willen zeggen dat redelijkerwijs mag worden verwacht dat een gespecialiseerde overheidsinstantie waar tamelijk wat belastinggeld naartoe vloeit zich meester maakt van eenvoudige concepten zoals de wisselkoers Euro-Congolese Frank en het verschil in levensomstandigheden tussen een Westerse welvaartsstaat en een ontwikkelingsland. Daar is geen onderzoek voor nodig, laat staan onderzoek naar de concrete leefomstandigheden van verzoekster in haar land van herkomst.

Verwerende partij vervolgt:

" Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden als zou de gemachtigde verzoekende partij om bijkomende inlichtingen moeten hebben verzocht.

De bewijslast ligt immers uitdrukkelijk bij de vreemdeling die een aanvraag gezinshereniging indient. De zorgvuldigheidsplicht impliceert dat verzoekende partij haar eigen aanvraag zorgvuldig voorbereidt en de nodige documenten aan de gemachtigde overmaakt."

Ook hier slaat verwerende partij de bal volledig mis. Verzoekster leverde aan de hand van attesten van geldoverdrachten + een verklaring op eer, in samenhang met een PV van staat van behoeftigheid (stukken 6 en 7) alle nodige informatie die nodig is om haar status van ten laste zijnde ten aanzien van de referentiepersoon aan te tonen. Als verwerende partij daarmee niet genoeg had, dan was het aan haar om bijkomende inlichtingen te verzoeken. Maar klaarblijkelijk heeft verwerende partij alle informatie zelfs niet naar behoren onderzocht, en heeft men aldus niet opgemerkt dat verzoekster in het oorsprongland in een staat van behoeftigheid verkeerde!

Dit alles is tevens duidelijk in strijd met de materiële motiveringsplicht (zie verder). Krachtens dit algemeen rechtsbeginsel is het aan de Raad niet omzijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid, wél om na te gaan of de administratie overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens - quodnon in casu gezien men geen rekening houdt met het feit dat dat verzoekster in Congo houder was een attest van behoeftigheid en blijkbaar niet kan inzien dat wat naar Belgische normen pietluttige bedragen zijn, extreem hoge bedragen vormen naar Congolese normen.

4. Niet alleen de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel maar ook de motiveringsplicht van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 1, 2 en 3 van de Wet motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991, wordt door de bestreden beslissing geschonden. Immers, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009). Dit moet voldoende gedetailleerd zijn.

Welnu, de bestreden beslissing laat verzoekster volledig op haar honger zitten. Verzoekster kan niet anders dan eenvoudigweg vaststellen dat "dergelijke kleine bijdragen ontvangen iets geheel anders is dan in die mate onvermogen te zijn dat men afhankelijk is van de financiële steun van de referentiepersoon." En verder: "Het [proces-verbaal van de Congolese autoriteiten] bewijst echter niet dat ze 'ten laste' zou zijn geweest van de referentiepersoon. Het 'ten laste' zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond." Verzoekster heeft hiermee wel kennis van de reden voor weigering van haar aanvraag, maar deze reden ook begrijpen is gezien de wel erg beperkte motivering, totaal onmogelijk.

In haar krtiek op dit punt stelt verwerende partij: "de naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven." Verwerende partij kiest er duidelijk voor in te zetten op de formele motiveringsplicht, die zij inderdaad heeft voldaan. Maar ziet duidelijk niet in dat het hier gaat om de materiële motiveringsplicht aangezien de beweringen van verwerende partij dat verzoekster niet bewijst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en dat het ontvangen van kleine bedragen iets geheel anders is dan in die mate onvermogen te zijn dat men afhankelijk is van de referentiepersoon, niet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS, 25 november 2014, nr. 229.301). Zoals reeds gezegd gaat het helemaal niet om kleine bedragen en bovendien leverde verzoekster het actieve bewijs van onvermogenheid aan de hand van het Proces-Verbaal van Staat van behoefteigheid (Stuk 7).

5. In verband met de Verklaring op Eer van GB Trading International inzake de geldoverdrachten van verzoeksters moeder aan verzoekster toen ze nog in Congo woonde (2013-2014) die bij verzoeksters aanvraag werd gevoegd (Stuk 6), stelt de Verwerende partij dat deze "niet kan worden aanvaard gezien bij een verklaring op eer het gesolliciteerd karakter

niet kan worden uitgesloten en niet kan worden getoetst op hun feitelijke en waarachtigheid." Ook op dit punt gaat de Verwerende partij in strijd met de zorgvuldigheidsplicht te werk omdat geciteerde bewering in strijd is met de wet.

Een dergelijke motivering is immers niet voorzien in de Vreemdelingenwet. Het niet in aanmerking nemen van de Verklaring op Eer, is dan ook een flagrante bevoegdheidsoverschrijding vanwege verweerder en op dit punt is de bestreden beslissing kennelijk onwettig.

Bovendien is deze motivering ook in strijd met recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In een arrest van 19 september 2016 oordeelde de Raad dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet zonder meer kan stellen dat verklaringen op eer geen enkele bewijswaarde hebben. Dat is enkel het geval indien de verklaringen die worden voorgelegd afkomstig zijn van "om het even welke welwillende derde die op vraag iets vaags heeft neergepend". (RvV nr. 174.800 van 19 september 2016). Welnu, de Verklaring op Eer van GB Trading International die simpelweg de geldoverdrachten oplijst kan onmogelijk als iets vaags welwillends worden beschouwd. Bovendien toonde verzoekster de waarachtigheid ervan aan door naast een Verklaring op Eer ook een Attest geldoverdrachten van GB International toe te voegen aan haar verblijfsaanvraag.

Verwerende partij claimt dat de verklaring op eer van GB Trading International een "gesolliciteerd karakter" heeft omdat die op vraag van de referentiepersoon werd opgemaakt. Men kan zich de vraag stellen op wiens vraag het dan wel diende te worden opgemaakt? Het gaat uiteindelijk om gelden die de referentiepersoon heeft doorgestuurd naar verzoekster via GB Trading International. Daarenboven verwijst het arrest van 19 september 2016 duidelijk naar die situatie waarin "om het even welwillende derde op vraag iets vaags heeft neergepend" als enig criterium om de bewijswaarde af te wijzen. Het gaat er dus niet om dat de referentiepersoon de verklaring heeft gevraagd, wél om wie het uiteindelijk heeft neergepend, en dat is in dit geval GB Trading International, op geen enkele manier een 'welwillende' instantie. De Verklaring op Eer is bovendien allesbehalve vaag, maar een oplistings van concrete geldoverschrijvingen dat geen enkele duidelijkheid ontbreekt!

Verzoekster meent niet dat een verdere citatie van het arrest van 19 september 2016 nodig was. De boodschap dat het niet moet gaan om "om het even welwillende derde die op vraag iets vaags heeft neergepend", is ruim genoeg om meerdere mogelijkheden te kunnen omvatten.

Kijken we naar de concrete bewoordingen van het arrest dan zien we dat er zelfs a fortiori geen sprake kan zijn van enige wilwillendheid in hoofde van GB Trading International, daar het daar gaat om mensen met een nog nauwere band met verzoekster (biologische moeder van verzoekers kinderen, de directeur van de school van de oudste zoon van verzoekende partij, het revalidatiecentrum en de dokter. Overigens is het niet moeilijk voor verwerende partij om contact op te nemen met het in Brussel gevestigde GB Trading International wil ze de waarachtigheid van de verklaring op eer alsnog nagaan:

"Er dient vervolgens te worden aangegeven dat het loutere feit dat de verschillende mensen een verklaring op eer afleggen, niet impliceert dat zonder meer kan worden gesteld dat deze stukken geen enkele bewijswaarde hebben. Ook at erkent de Raad dat de bewijswaarde van een verklaring op eer

normaliter gering is, nu dit doorgaans inderdaad moeilijk op de feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, moet in casu worden vastgesteld dat het schrijven, dat werd voorgelegd, niet afkomstig is van om het even welke welwillende derde die op vraag iets vaags heeft neergepend, doch dat in deze onbetwist is dat het schrijven afkomstig is van de biologische moeder van de kinderen, die uitdrukkelijk schrijft dat de verzoekende partij haar kinderen zo vaak als mogelijk bezoekt en zo goed als mogelijk zorg voor hen draagt. De overige verklaringen werden gedaan door de directeur van de school van de oudste zoon van de verzoekende partij, het revalidatiecentrum en de dokter. Dit betreffen ook geen welwillende derden, maar personen die ten gevolge van hun functie in contact zijn met de verzoekende partij en haar kinderen. De motieven van de bestreden beslissing komen in casu kennelijk onredelijk over nu de Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit is van de contactgegevens van de directeur, het revalidatiecentrum en de dokter, zoals de verzoekende partij opmerkt, een toetsing perfect mogelijk is." Ook is de verwerende partij in het bezit van de contactgegevens van de biologische moeder van de kinderen, de ex-partner van de verzoekende partij. Er blijkt immers niet dat de inhoud van deze brieven - waarin onder andere wordt uiteengezet dat de verzoekende partij regelmatig contact heeft met haar kinderen, dat de verzoekende partij haar best doet om te zorgen voor de kinderen, haar zoon regelmatig naar school brengt en een goede verstandhouding vertoont - geen correcte weergave van de werkelijkheid is. Dit temeer omdat deze verklaringen niet los kunnen worden gezien van de geldstortingen die de verzoekende partij heeft gedaan, waaruit blijkt dat - ondanks de beperkte bedragen van de stortingen - de verzoekende partij haar verantwoordelijkheid als een ouder probeert op te nemen. Voorts blijkt niet uit het administratief dossier dat de verwerende partij enige poging tot controle van de waarachtigheid van de feiten heeft verricht. De verwerende partij kan, indien zij meent dat er aanwijzingen zijn dat valse verklaringen werden afgelegd, tevens een buurtonderzoek laten doorvoeren om na te gaan of de verzoekende partij effectieve banden onderhoudt met de kinderen." In deze discussie omtrent de Verklaring op Eer lijkt verwerende partij te vergeten dat er ook gewoon attesten van geldoverdrachten zijn die het op eer verklaarde stutten. Met deze attesten dient verzoekster uiteraard rekening te houden, Verklaring op Eer of niet.

Verwerende partij probeert zich in casu wederom te beroepen op de discretionaire macht van de gemachtigde van de Staatssecretaris inzake de materiële motiveringsplicht. Dit faalt naar recht. Discretionaire macht wil niet zeggen kennelijk onredelijk en door de recente rechtspraak van de Raad zodanig te miskennen, maakt Verwerende partij inbreuk op het rechtszekerheidsbeginsel.

Verwerende partij meent dat een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aan de orde is omdat aan arresten van de Raad geen precedentswaarde wordt gegeven. Dit is evenwel naast de kwestie. Uiteraard genieten arresten van de Raad geen bindende precedentswaarde voor een volgend arrest van de Raad - hetgeen immers een onafhankelijk denkend administratiefrechtelijk orgaan. Indien de verwerende partij het echter enkel en alleen om die reden niet nodig acht om rekening te houden met rechtspraak van de Raad heeft dit echter grote rechtsonzekerheid tot gevolg. Het weze opgemerkt dat verwerende partij haar nota met opmerkingen doorspekt met verwijzingen naar en citaten van arresten van de Raad. Dit zou dan een probleem van bindende precedenten vormen wanneer het niet in haar kraam past?

Dat het tweede onderdeel gegrond is.

Derde onderdeel Wat het bevel het grondgebied te verlaten en de eerbiediging van het recht op gezins- en familielevens vevat in art. 8 EVRM en art. 7 van het Handvest betreft

Genomen uit de schending van:

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04/11/1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955;

- Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest");
- Samen gelezen met overwegingen 2 en 4 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging;

De bestreden beslissing bepaalt:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wei degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van de betrokkenen is hier geen sprake. Verder, wat het gezins- en familielevens betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familielevens in het land van herkomst kan uitbouwen.

Wat betreft het belang van de kinderen, de minderjarige kinderen zijn mee opgenomen in de weigeringsbeslissing en worden dus helemaal met gescheiden van betrokkene. In die zin wordt het

gezinsleven van moederen kinderen alvast gerespecteerd en worden de belangen van de minderjarige kinderen niet geschonden."

6. Volgens verwerende partij stelt het bevel tot verwijdering van het grondgebied geen enkel probleem voor verzoekster en haar minderjarige kinderen. Vooraleer deze stelling te ontcrachten moet worden gewezen op de Richtlijn 2003/86 van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging welke in haar overwegingen 2 en 4 voorziet dat:

"(2) Maatregelen op het gebied van gezinshereniging moeten in overeenstemming zijn met de verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren, die in veel internationale rechtsinstrumenten wordt opgelegd. In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name worden erkend in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. (...)"

(4) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd.

Dus ook al bestaan er beperkingen aan de uitoefening van het recht op gezinshereniging, deze beperkingen dienen te worden gekaderd in de context van de richtlijn. Namelijk het bevoordelen van het familiaal leven.

Verwerende partij suggereert dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de Richtlijn als deze al omgezet is in Belgisch recht, tenzij de omzetting niet correct of toereikend is. Verzoekster laat gelden dat de Richtlijn wei degelijk correct werd omgezet maar dat zij zich niet beroept op omzetbare bepalingen maar op overwegingen uit de Richtlijn die bepalend zijn voor de interpretatie van de in deze correcte omzetting. Uiteraard kan en moet de Raad met deze overwegingen dan rekening houden.

7. Verzoekster beroept zich op artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie waaruit een positieve verplichting voortvloeit om het recht op privé- en gezinsleven van de verzoeker te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.). Verzoeksters situatie valt zonder enige twijfel onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. De verwerende partij diende de concrete mogelijkheid tot terugkeer en het uitbouwen van een nieuw gezinsleven in Congo af te wegen ten opzichte van het bestaande familieleven inclusief met respect voor het familieleven van de Belgische (groot)moeder en neef/oom. Tevens is het zo dat haar zussen, alle drie ook in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben net zoals haar moeder en broer. Verzoekster die als kuisvrouw werkt in het OCMW van Sint-Pietersleeuw behaalde in 2015 te Elsene het niveau 1 Nederlands en rondde op 1 juli jl. een integratiecursus af te Groot-Bijgaarden. Verzoekster heeft al deze stappen ondernomen om hier haar gezins-en familieleven verder uit te bouwen.

Verwerende partij maakte gezins de afweging tussen privéleven in België en de mogelijkheid tot terugkeer en opbouw van een gezinsleven in Congo bij haar beslissing d.d. 16.06.2017. De nota met opmerkingen gaat hieraan voorbij met allerhande uitleg waarom een weigeringsbeslissing wel zou meevallen. Dat neemt echter geenszins weg dat verwerende partij deze afweging op het ogenblik van haar beslissing volkomen naliet te maken.

Het is ook vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99). In die context moet ook rekening worden gehouden met de situatie van de twee minderjarige dochters van verzoekster die beiden in België het kleuteronderwijs volgen. Als alleenstaande werkende moeder met twee jonge kinderen is de opvoeding nooit eenvoudig. Het hechte familieleven die de verzoekster en haar twee dochters genieten met verzoeksters studerende Belgische broer en werkende Belgische moeder bevordert sterk hun integratie in onze samenleving. Het klopt dus niet dat de belangen van de minderjarige kinderen niet worden geschonden.

Verwerende partij gaat niet eens in op de belangen van het kind bij de beoordeling van art. 8 EVRM en stelt eenvoudigweg dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid dewelke de normale affectieve banden zouden overstijgen. Het feit dat verzoekster over een eigen inkomen beschikt levert volgens verwerende partij hét bewijs dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen worden aangetoond. Verwerende partij stelt zich opnieuw erg onzorgvuldig op. Zij houdt er klaarblijkelijk geen rekening mee dat verzoekster en haar minderjarige dochters onder één dak wonen met de moeder en broer van verzoekster. (Stuk 9: Attest Samenstelling van Gezin d.d. 28 december 2016.) Dit is veel meer dan een louter affectieve band. Daarenboven is het zo dat verzoeksters moeder, mevrouw G. E.-M.(...), d.d. 18 maart 2016 volgende Gelegaliseerde Verklaring heeft opgesteld:

"Tenlastename

Ik, ondergetekende, mevrouw E.-M.(...) Gabrielle, Rijksregisternummer 57.05.04-530.97 verblijvende te (...) te Brussel. Ik verklaar bij huidig schrijven dat mijn dochter K. M.(...), geboren te Kinshasa RDC, op 18/08/1981 en mijn 2 kleindochters, L. E. R.(...) geboren te Kinshasa op 25 februari 2013, en K. N. B.(...) geboren te Brussel op 30 oktober 2010 worden gehuisvest, gevoed en in hun gezondheidszorg wordt voorzien door ikzelf, mevrouw E.-M.(...) G., ouderen grootmoeder, sinds hun aankomst te Brussel op 7 mei 2014." (Vertaling) (Stuk 10: Gelegaliseerde Verklaring van mevrouw G. E.-M.(...) d.d. 18 maart 2016.)

Deze verklaring maakt deel uit van het administratiefrechtelijk dossier van verzoekster, maar in de weigeringsbeslissing d.d. 16 juni 2017 wordt niet eens melding van gemaakt dat dit bijgevoegd zat bij de Verklaring op Eer van GB Trading International en de Attesten met geldoverdrachten. In deze heeft verwerende partij dus wederom niet voldaan aan haar materiële motiveringsplicht en tevens het zorgvuldigheidsbeginsel met de voeten getreden. Het is weliswaar zo dat verzoekster over een inkomen als kuisvrouw beschikt en in die zin dus inderdaad niet ten laste valt van haar moeder. Het kan echter geenzins ontkend worden dat de band meer is dan de klassieke band tussen een meerderjarig kind en zijn/haar ouders. Verzoeksters moeder voorziet voor haar dochter en kinderen in huisvesting, voeding en gezondheidszorg. Wat dit laatste betreft is het immers zo dat de dochters van verzoekster op haar moeders naam staan ingeschreven bij de mutualiteit.

Het is bijgevolg aangetoond dat er ook bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn die de normale affectieve banden overstijgen.

Verzoekster benadrukt dat dient te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (Zie o.a. voor deze proportionaliteitstoets R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RW, nr. 14250 van 17 juli 2008; C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°1, p.111; zie ook Johnston v. Ireland (1986)).

Verwerende partij houdt geheel foutieflijk voor dat deze 'fair balance'-toets aan art. 8 tweede lid EVRM niet dient te worden doorgevoerd omdat het in casu zou moeten gaan om de weigering van een voortgezet verblijf. Dit is onzin. Zoals het hieronder geciteerde arrest aantoonde gaat het erom dat er een gezins-of familieleven voorhanden is. Zoja, dan vindt art. 8 tweede lid EVRM toepassing.

"Bij het verzoekschrift wordt een uittreksel uit het bevolkingsregister overgemaakt, afgeleverd op 31 maart 2008 door de stad Antwerpen, district Merksem, waaruit blijkt dat verzoekers familieleden legaal in België wonen, dat sommigen de Belgische nationaliteit hebben en dat ze allen woonachtig zijn op hetzelfde feitelijk adres. De akte van kennisgeving van de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing vermeden beide hetzelfde feitelijk adres. Uit het feit dat de betrokken gezinsleden samenwonen op hetzelfde adres kan redelijkerwijze afgeleid worden dat de gezinsbanden voldoende hecht zijn. Verzoeker, zijn moeder, zijn broers en zussen dienen derhalve als een gezin beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het E. V.R.M. Dit wordt in de nota van de verwerende partij niet betwist. De verzoekende partij valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid, E.V.R.M. beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid, van het E. V.R.M. in ogenschouw te worden genomen. Vooreerst kan niet betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoeker, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het E. V.R.M. betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het E. V.R.M. opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde."

Bij toepassing in casu van de 'fair balance'-toets is het belang (voordeel) van de Belgische Staat bij de uitwijzing van verzoekster duidelijk miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan verzoekster én haar familie wordt berokkend. Opnieuw houdt verzoekster overigens geen enkele rekening met het belang van de minderjarige kinderen, waarvan één hier geboren is en beiden hier het kleuteronderwijs volbrengen.

8.

Gegeven dit alles is het wel bijzonder opmerkelijk om zoals verwerende partij te stellen dat verzoekster het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verwerende partij lijkt dit zelf ook te beseffen aangezien ze iets verderop hamert op het potentieel tijdelijke karakter van de verwijdering. Tijdelijk of niet, de verwijdering van verzoekster van het Belgisch grondgebied zal leiden tot de vernietiging van een rijk gezins- en familieleven die ze hier geniet en nooit in Congo zou kunnen repliceren. Ook moderne

communicatietechnologieën kunnen het menselijk contact die tot uiting kwam in samen zorgen voor de (klein)kinderen en het opknappen van huishoudelijke taken niet repliceren. Het is dan ook bijzonder cynisch wanneer verwerende partij opmerkt dat verzoekster "zich kan laten vergezellen of opzoeken door haar moeder, broer en zussen, dit voor de duur van de tijdelijke verwijdering". Haar zussen en moeder werken, haar broer studeert nog. Er moet geen tekening bij worden gemaakt dat dit "vergezellen of opzoeken" derhalve helemaal niet zo evident is als verwerende partij wil laten uitschijnen. Dat het derde onderdeel gegrond is"

3.2. De vermeende schendingen dienen te worden bekeken in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, die de rechtsgrond vormen van de eerste bestreden beslissing en die het volgende bepalen:

Artikel 40bis stelt het volgende:

"§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Artikel 40ter, vervangen bij artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 (B.S., 27 juni 2016), en in werking getreden op 7 juli 2016, stelt het volgende:

"§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)"

3.3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden omdat de aanvrager ouder is dan 21 jaar en dus moet aantonen dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, dat, om als ten laste te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen de betrokkene en de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst of origine en dat dat thans niet is aangetoond.

Verder stelt de bestreden beslissing ook vast dat bij nazicht in de Dolsis-databank blijkt dat betrokkene zelf over een inkomen beschikt, waardoor niet kan worden gesteld dat zij financieel ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Beide motieven zijn determinerend en kunnen, als ze staande blijven, ieder op zich de bestreden beslissing dragen.

3.4.1. De verzoekende partij richt zich in het eerste middelonderdeel tegen het tweede weigeringsmotief, stellende dat het een schending vormt van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel dat verwerende partij het pas opwerpt ter gelegenheid van haar derde aanvraag tot verblijf van meer dan

drie maanden, terwijl zij reeds in dienst was op het ogenblik van het indienen van haar tweede aanvraag die dateert van 21 maart 2016. Zij stelt dan ook dat zij er op kon vertrouwen dat haar tewerkstelling geen invloed kon hebben op de mogelijkheid om een verblijfsrecht te bekomen.

3.4.2. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de rechtsonderhorige uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan; het houdt in dat de rechtsonderhorige moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen dient een verzoekende partij het bewijs te leveren van een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot een rechtmatige verwachting (RvS 14 juli 2017, nr. 238.840, NV Bombardier transportation Belgium).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij in een beslissing van 22 september 2016, waarin werd beschikt op de aanvraag van 21 maart 2016, enerzijds heeft geoordeeld dat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon en verder heeft gesteld:

“Cette décision est prise sans préjudice de la possibilité pour l’Office des Etrangers d’examiner les autres conditions légale sou de procéder à toute enquête jugée nécessaire lors de l’introduction éventuelle d’une nouvelle demande”

De verwerende partij heeft dus in het kader van de beoordeling van de vorige aanvraag het niet voldaan zijn aan één van de voorwaarden vastgesteld en heeft verder uitdrukkelijk gesteld zich het recht voor te behouden om, bij een mogelijke nieuwe aanvraag, de andere wettelijke voorwaarden te onderzoeken. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het gedrag van het bestuur ertoe had geleid dat zij er op kon vertrouwen dat haar tewerkstelling geen invloed zou hebben op de mogelijkheid om een verblijfsrecht te bekomen. Alleen al om die reden kan geen sprake zijn van een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel.

3.5.1. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat het al dan niet ten laste zijn van de referentiepersoon enkel dient te bestaan op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging en dus niet meer na de aanvraag.

3.5.2. De Raad wijst erop dat de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van haar moeder. Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn *“die te hunnen laste zijn”*. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat de verzoekende partij de dochter is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen uitsluitend zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Zelfs indien een descendent van een EU-onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat zij te zijnen laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van de aanvraag, kunnen voor descendents van Belgische onderdanen strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest met nummer 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger. Eén en ander blijkt ook uit de Memorie van Toelichting bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, waarin onder meer wordt gesteld met betrekking tot artikel 18 van deze wet, dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft vervangen:

“Dit ontwerp van wet wil de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten verbeteren die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging.

Het beoogt ook de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt.” (Parl. St. Kamer, 2015-2026, nr 1696/001, p 7)

De verzoekende partij betwist niet dat zij een eigen inkomen heeft. Uit niets blijkt verder dat de referentiepersoon een statische Belg is, die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. De verzoekende partij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de EU-bronnen waarnaar zij verwijst.

Voorts acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door de verzoekende partij werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag. Er zo over oordelen zou ertoe leiden dat het enkele feit dat de aanvrager in het verleden ooit ten laste is geweest van de Belgische ascendent, zou volstaan om het verblijfsrecht vast te stellen op overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Een dergelijk standpunt is de negatie zelf van het bestaan van wettelijke verblijfsvoorwaarden en kan dan ook niet worden bijgetreden. De verzoekende partij diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Het is niet kennelijk onredelijk noch onwettig te oordelen dat, nu blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar moeder, zij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond.

3.6. Het eerste middelonderdeel is dan ook ongegrond. Aangezien er geen andere middel(onderdel)en zijn gericht tegen het kwestieuze motief en dit motief overeind blijft kan het op zich de eerste bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het tweede middelonderdeel dat betrekking heeft op de motivering aangaande het niet aangetoond zijn van het ten laste zijn in het land van herkomst. Het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel ertegen kan immers, gelet op het voorgaande, niet leiden tot het onwettig bevinden van de bestreden weigeringsbeslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit middelonderdeel.

3.7.1. In een derde middelonderdeel, dat zich richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een onzorgvuldige afweging heeft gemaakt door onvoldoende rekening te houden met het familieleven tussen haarzelf en haar zussen, broer en moeder. Zij stelt dat, gezien zij onder één dak woont met haar broer en haar moeder, dat dit veel meer is dan een louter affectieve band. Uit één en ander leidt zij de schending af van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het handvest) en de overwegingen 2 en 4 van de richtlijn 2003/86.

3.7.2. De verzoekende partij kan niet nuttig verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoekende partij moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar familieleden aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het handvest. *In casu* betreft het bovendien een situatie van eerste toelating. Hierbij, en in tegenstelling tot wat de verzoekende partij meent te kunnen laten gelden, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken, Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van de betrokkenen is hier geen sprake. Verder, wat het gezins-en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen. Wat betreft het belang van de kinderen, de minderjarige kinderen zijn mee opgenomen in de weigeringsbeslissing en worden dus helemaal niet gescheiden van betrokkene. In die zin wordt het gezinsleven van moeder en kinderen alvast gerespecteerd en worden de belangen van de minderjarigen niet geschonden.”

Uit de motieven van het bevel blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, een bevel het enige alternatief is, dat er geen afhankelijkheidsrelatie wordt aangenomen tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, en dat het redelijk is om aan te nemen dat zij als volwassen persoon een eigen gezins- en familieleven kan uitbouwen in het land van herkomst. Met betrekking tot het belang van de kinderen wordt gesteld dat zij niet worden gescheiden van hun moeder zodat noch hun belangen, noch die van hun moeder worden geschonden. Dat er geen belangenafweging zou zijn gebeurd, gaat dan ook niet op.

Het feit dat de zussen en de broer van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit hebben en dat zij onderling contact hebben, toont niet aan dat er en beschermenswaardig familieleven is dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verwijzing door de verzoekende partij naar de samenwoning met haar moeder volstaat op zich evenmin om een beschermenswaardig gezins- of familieleven aannemelijk te maken. Zoals reeds

gesteld in de weigeringsbeslissing, toont de verzoekende partij niet aan dat er een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen haarzelf en haar moeder, nu het samenwonen op zich daartoe niet volstaat en niet wordt betwist dat zij zelf een inkomen heeft. De verklaring op eer waarnaar zij verwijst kan geen soelaas bieden, nu de echtheid van het verklaarde niet kan worden nagegaan indien het niet is ondersteund door objectieve bewijskrachtige gegevens. De verzoekende partij toont niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. De verwijzing naar het feit dat het voor een alleenstaande werkende moeder met twee jonge kinderen de opvoeding niet eenvoudig is toont niet aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren. Eén en ander klemt des te meer nu de verzoekende partij slechts vaagweg verwijst naar hulp bij de opvoeding van haar kinderen, doch zonder één en ander met concrete bewijskrachtige elementen te staven, zodat ook op dat vlak een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar familieleden of de kinderen en de familieleden niet kan worden vastgesteld. In die zin kan evenmin worden aangenomen dat geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij, nu het uitgangspunt van de verwerende partij dat zij niet worden gescheiden van hun moeder –zodat het kerngezin gevrijwaard blijft- staande blijft. Met de verwijzing naar het feit dat de twee kinderen kleuteronderwijs volgen- hetgeen trouwens niet wordt ondersteund met stukken- toont zij niet aan dat en in welke mate het hoger belang van de kinderen, gelet op hun jonge leeftijd, in het gedrang zou komen indien zij samen met hun moeder het grondgebied verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond, een schending van artikel 7 van het handvest evenmin.

3.8. Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS